

ZARZĄDZENIE

Dnia 11 czerwca 2024 r.

Sędzia Sądu Najwyższego Zbigniew Puskarski

zarządził:

- 1. na podstawie art. 545 § 1 w zw. z art. 530 § 2 w zw. z art. 120 § 2 k.p.k. odmówić przyjęcia wniosku skazanego D. K. o wznowienia postępowania w jego sprawie, zakończonej praw zaromocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 24 sierpnia 2023 r., sygn. akt II AKa 304/21;**
- 2. zawiadomić skazanego, iż nie stwierdzono podstaw do wznowienia z urzędu postępowania w sprawie, o której mowa w pkt 1;**
- 3. sprawę zakreślić w repertorium KO.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy wyrokiem z dnia 30 czerwca 2021 r., sygn. akt III K 137/20, skazał D. K. za przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. oraz z art. 18 § 2 k.k. w zw. art. 233 § 1 k.k. i art. 238 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i po połączeniu kar jednostkowych wymierzył mu karę łączną roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat. Wyrokiem tym Sąd skazał jeszcze dwóch innych oskarżonych, a wszystkich zobowiązał do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem zakwalifikowanym z art. 284 § 2 k.k.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez prokuratora Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 24 sierpnia 2023 r., sygn. akt II AKa 304/21, zaskarżony

wyrok zmienił m.in. w ten sposób, że wymierzoną D. K. za czyn z art. 284 § 2 k.k. karę roku pozbawienia wolności podwyższył do roku i 6 miesięcy i w takiej samej wysokości orzekł wobec tego oskarżonego karę łączną pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres tymczasowego aresztowania od 24 czerwca do 16 września 2020 r. Uchylił orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej pozbawienia wolności, oddaniu oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora i informowania kuratora o przebiegu próby.

Pismem z dnia 7 grudnia 2023 r. adresowanym do Sądu Okręgowego w Bydgoszczy, następnie wraz z aktami sprawy przekazanym Sądowi Najwyższemu, skazany D. K. złożył wniosek o wznowienie postępowania oświadczając, że cyt. „po wydaniu orzeczenia w/w sprawie ujawniły się nowe fakty i dowody nie znane przedtem sądowi wskazujące na to, że nie popełniłem przypisanego mi przestępstwa. Posiadam pełną wiedzę dotyczącą tych faktów, dowodów oraz świadków”.

Zarządzeniem z dnia 5 marca 2024 r. skazany D. K. został wezwany do usunięcia braku wniosku w terminie 7 dni, pod rygorem uznania wniosku za bezskuteczny, przez złożenie wniosku sporządzonego i podpisanego przez podmiot fachowy (adwokata, radcę prawnego albo radcę Prokuratury Generalnej RP). Nadto zaznaczono, że wymagane jest uiszczenie opłaty od wniosku w kwocie 150 zł. Poinformowano również skazanego o możliwości uzupełnienia osobistego wniosku o wznowienie przez szczegółowe wskazanie jakie konkretnie nowe fakty i dowody ujawniły się po wydaniu prawomocnego orzeczenia.

Wezwanie to, doręczone adresatowi 11 marca 2014 r. (notatka – k. 42 akt SN), pozostało bez jego reakcji, natomiast w tym samym dniu D. K. złożył w administracji jednostki penitencjarnej pismo adresowane do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, w którym stwierdził, że cyt. „z mojej wiedzy wynika iż doszło poważnego błędu i zaniechania z winy Sądu. W składzie Sędziowskim zasiadały-li Sędziowie wyłonieni przez (Neo-KRS), co uniemożliwiło poprawnego rozpatrzenia mojej Apelacji”. Skazany domagał się ponownego rozpoznania apelacji oraz wstrzymania wykonania wydanego wobec niego wyroku. Pismo to Sąd Apelacyjny w Gdańsku przesłał do Sądu Najwyższego.

Kolejnym pismem datowanym 11 kwietnia 2024 r., adresowanym tak do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, jak i do Sądu Najwyższego, D. K. zasygnalizował, że w jego sprawie doszło do „rażących zaniechań przez Sąd w momencie wydania wyroku. Albowiem w składzie sędziowskim orzekającym zasiadał jeden z Sędziów »Neo-KRS«, który nie powinien orzekać w sprawie”. Twierdził, że „jeśli w składzie sędziowskim zasiadał Sędzia nieprawidłowo powołany przez »Neo-KRS«, wyrok powinien być nie prawomocny do momentu prawidłowego wyznaczenia składu sędziowskiego”. W tym piśmie skazany również zamieścił wniosek o „ustalenie nowego terminu rozprawy apelacyjnej”, wstrzymanie wykonania kary, nadto zwrócił się o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu.

Procedując w przedmiocie wystąpień skazanego D. K. należało uznać, że mają one dwojaki charakter. Pismo datowane 7 grudnia 2023 r. jest osobistym wnioskiem skazanego o wznowienie postępowania opartym na twierdzeniu, że po wydaniu orzeczenia w jego sprawie ujawniły się nowe fakty i dowody nieznane przedtem sądowi wskazujące na to, że nie popełnił przypisanego mu przestępstwa (przesłanka wznowienia z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.). Wniosek ten dotknięty był jednak brakami formalnymi: nie został sporządzony przez podmiot fachowy - adwokata, radcę prawnego albo radcę Prokuratury Generalnej RP, czego wymaga art. 545 § 2 k.p.k., jak też nie został opłacony. Wezwany do usunięcia braków wniosku skazany nie uczynił tego w wyznaczonym terminie 7 dni, ani później, co zgodnie z udzielonym mu pouczeniem musiało skutkować uznaniem wniosku za bezskuteczny (art. 120 § 2 k.p.k.). Dodatkowo trzeba zauważyć, że skazany nie podał, jakie to nowe fakty i dowody nieznane przedtem sądowi ujawniły się po wydaniu orzeczenia, zatem jego w tym względzie twierdzenie jest gołosłowne.

Kolejne pisma skazanego należy potraktować jako sygnalizację o konieczności wznowienia postępowania z urzędu na podstawie art. 542 § 3 k.p.k., z powodu zaistnienia uchybienia wymienionego w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającego na nienależytej obsadzie orzekającego w sprawie w drugiej instancji Sądu Apelacyjnego w Gdańsku. Również i te pisma są mało konkretne; z pierwszego z nich wynika, że D. K. nie był zdecydowany, czy nienależyta obsada Sądu wynikała z udziału w składzie orzekającym jednego, dwóch czy trzech sędziów, w drugim piśmie sprecyzował, że chodzi o jednego sędziego, w dodatku w żadnym z pism nie

podał nazwisk sędziów. W oparciu o powszechnie dostępne dane ustalono, że spośród trzech sędziów uczestniczących w składzie orzekającym Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, sędziami powołanymi do pełnienia urzędu w tym Sądzie na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3) są sędzia M. K.i i sędzia M.U. Skazany myli się jednak gdy utrzymuje, że ta okoliczność automatycznie powoduje zaistnienie uchybienia wymienionego w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Sąd Najwyższy w pkt 2. uchwały połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20, stwierdził, że nienależyta obsada w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. zachodzi wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Wynika z tego, że strona, która wywodzi, iż udział danego sędziego skutkuje nienależytą obsadą sądu, powinna nie tylko wskazać na fakt, że procedura nominacji sędziego odbyła się z udziałem upolitycznionej Krajowej Rady Sądownictwa, ale też podać dodatkowe, konkretne okoliczności, które procedurę tę każą uznać za wadliwą w stopniu kwalifikowanym. We wspomnianej uchwale akcentowano, że okolicznościami takimi będą głównie te, które świadczą o widocznych powiązaniach sędziego z organami władzy wykonawczej, nietypowo szybkich jego awansach na kolejne szczeble sądownictwa, faworyzowaniu jego osoby w procesie nominacyjnym, kosztem osób o wyższych kwalifikacjach. Powtórzono to w uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, w której stwierdzono (pkt 2.), że brak jest podstaw do przyjęcia *a priori*, iż każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą

Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Tymczasem D. K., poza wskazaniem, że w składzie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku orzekającego w jego sprawie zasiadali sędziowie, których procedura nominacyjna została zapoczątkowana po 2017 r., nie podał żadnych innych okoliczności, które przemawiałyby za uznaniem, że wspomniany Sąd był nienależycie obsadzony. Natomiast wiedza co do praktyki orzeczniczej Sądu Najwyższego pozwala przyjąć, że Sąd ten nie wydawał orzeczeń kasatoryjnych z uwagi na udział w składzie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku sędziego M.K., bądź sędzi M.U.

Z tych względów zarządzono, jak na wstępie. W realiach procesowych sprawy bezprzedmiotowy był wniosek skazanego D. K. o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

[PGW]

[ms]